

דברי הכפר

על תפוח תרבות

מה יפה מצבע עץ תפוח העומד בגן במלוא פריחה

מה יפה מרגע לא ידוע עת אהוב לבי הולך ובא.

בשמלה הלבנה פרח; בשמלה הלבנה.

כשידי בכף ידו תנוח ואשמע את שמי על שפתותיו.

נשמתי כעץ לבנה תנוע; ולבי כים עובר גדותיו.

על שדות שקטים למלוא העיץ לילה כבר ירד וכוכבים
שכורים מלב ולא מידך כמו נגוץ נודד במרחבים.

בשמלה הלבנה פרח; בשמלה הלבנה.

מסביב גני-הפרי וריח של אביב חדש ושל פריחה

על ראשינו מטיל ירח ואורו שקוף ומכושף.

מתחילים לקטוף בשבוע הבא!

מספר 780

20 באוגוסט 1982

א' באלול תשמ"ב

כפר הנשיא

מה נאמא?

שוב אני כותבת? איך מתנדבים לכתוב את המדור המכובד הזה? דוקא הייתי בחופש השבוע אז היה לי די טוב להסתובב בין החברה ולנסות לאסוף חדשות.

מספר אחד - א' א', זכות קדימה השבוע לדנה שפרונג ואודי שהחליטו לחתום קבע ולהנשא. אני בטוחה שאני מדברת בשם כל בית כפר-הנשיא כאשר אני מברכת את הזוג והוריהם ומאחלת להם את כל הדברים הכי יפים וטובים בעולם.

ילדי בית הספר המקומי היו מאוד מאוד עסוקים השבוע, כאשר השתתפו במחנך המאורגן ע"י שלומית ליפשיץ ביחד עם כל מיני בני/בנות משק צעירים ומבוגרים. איזו פעילות! אני לא חושבת שילדינו מכירים את הביטוי ששומעים אותו במקומות אחרים בזמן החופש הגדול "משעמם לי".

כתת ארבל מבלה כמה ימים על שפת הים בכפר ויתקין. אם הם נהנים כמו שילדי בית-הספר המקומי נהנו בקיטנה שלהם, אין בעיות.

מפעל הבונים גם בחופש השבוע, דבר הנותן לכמה מן החברים שעובדים שם לעסוק בדברים שמנעו מהם לזמן מה.

כמה חברים ממש סבלו השבוע כאשר לא היה חשמל במשך היום ליומנים. אם אין לך מזגן אויר בן וכו' וכו' ואתה לא משתמש בקומקום חשמלי, לא נורא - אבל במחסן הבגדים הספיקו לגחץ, לסמן וכו בלי מספיק חשמל עבדו בערבים, כן חברים עבדו בערבים. תודותינו!

גם למטפלות מג.ע צל"ש, לפי דעתי!

עונת הקט-סל מתחילה בחודש הבא וכבר התחילו אימונים, ילדינו פלוס ילדי גדות.

נסיעה טובה ומהנה למופתי רפנינה ולסם והליך שיצאו השבוע לחו"ל. ברוך שובר - לאמא שלי, סבתא סיליה, שחזרה מחו"ל לאחר חופשה ארוכה.

לדאבוני יש חולים השבוע - אסתר ויטהם ברמב"ם, אבא של ליבי בצפת, ומרגה גרונברג, אמא של ג'רמי.

לכולם - וגם לחברים ששוכבים בבית, החלמה מהירה.

שבת שלום,

ע ד נ ת.

המערכת: אריק, עדנה, צילה וצביה.

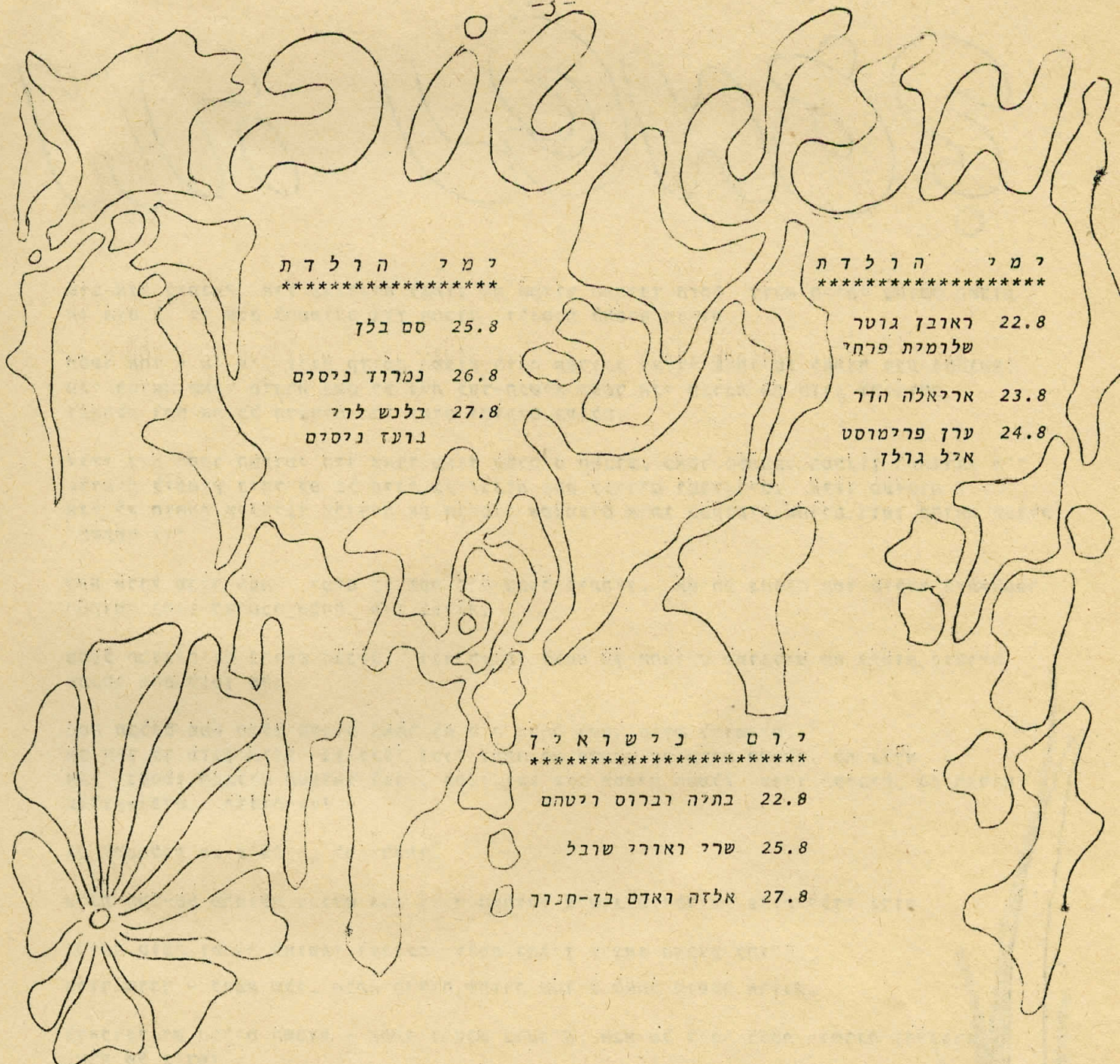
הדפיסה: ציונה

עטרה: עפרה

הגהה: אסתי

שכפלה: רות ר'

חברו: דיאן וג'רי.

י מ י ה ו ל ד ת

25.8 סם בלן
26.8 נמרוז ניסים
27.8 בלנש לוי
נועז ניסים

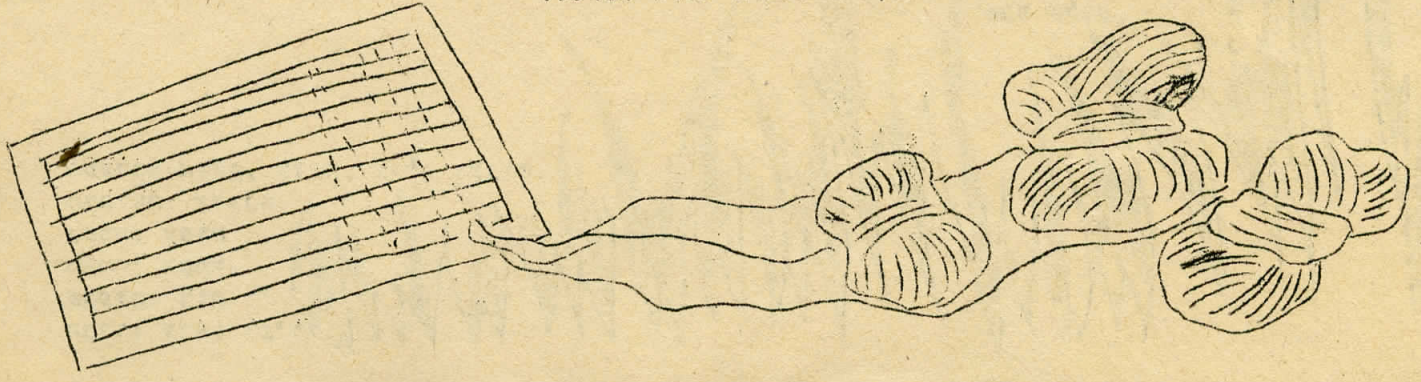
י מ י ה ו ל ד ת

22.8 ראובן גוטר
שלומית פרחי
23.8 אריאלה הדר
24.8 ערך פרימוסט
איל גולן

י ר ס נ י ש ר א י ל

22.8 בתיה וברוס ויטהם
25.8 שרי ואורי שובל
27.8 אלזה ואדם בן-חנור

יש ברשות ביה"ס נ ו ל י ס י שנים (לאריגה) ואיך לנר מקום לאכסן אותם.
חברים המעוניינים לקבל אותם מתבקשים לפנות לשרה דבולט.

סאלו במצור

השמחים בעורף

בגל החתונות הענקי שתפס אותנו בשנה זו, נראה כי הציבור התחלק לשני מחנות: השמחים בחזית והשמחים בעורף. החזיתיים הם קרובי המשפחה, הידידים הקרובים של ההורים או החתן והכלה, אלה העובדים יחד עם ההורים או החתן והכלה, בני הכתה. השמחים בעורף הם כל אלה המרגישים קרבה עמוקה לבעלי השמחה, השמחים בשמחתם ורוצים באשרם וכיוצא בזה הנובע מהיותנו בני קיבוץ אחד ומרגישים כמשפחה אחת, אך לא זכו להכלל ברשימת המוזמנים לארוחת הערב החגיגית שהוגבלה לציבור מצומצם מכורח החלטה של ועדת חתונות (או אולי האספה חלילה!)

מעצם היותי השנה (כך זה יצא באופן מקרי) אזרחית כבוד של שמחי העורף נוכחתי מדי חתונה וחתונה במחזה שחזר על עצמו בחדר האוכל. לאחר החופה הלכו החברים לאכול, והיות וכולם היו בחופה, אזי כולם הגיעו ביחד לחדר האוכל. על מנת שגם אנו נרגיש קצת חגיגיים, קיבלנו לחמניות, הן אותן לחמניות שבעלי השמחה אכלו ושאריות של סלטים: כל כך יפים וטעימים שתוך 5 דקות נבלעו בעמקי האדמה (סליחה, הלועות). יש לציין את המספר המועט של הנפגעים. רק 2 ילדים נרמסו ונדרסו במשך התהליך. מי שהיה לו שכל והגיע רק אחרי ½ שעה זכה לקבל את הנותר מהארוחה החגיגית לקנאת כל היושבים בחדר האוכל שנוכחו לדעת בתפריט גם, נכלל בשר פרוס ועוד אי אלה דברים פיקנטיים.

אנא, חסכו מאתנו תכונות ברבריות של קנאה וצרות עין. אנא הגישה לנו ביום של חתונה את ארוחת הערב הפשוטה ביותר שניתן להגיש וכולם יצאו נשכרים, בריאים ושלמים.

חילופי היוצרות

מאז שרונו לקח על עצמו את "כל סוטה" אני רואה בעיני דמיוני את משה בן-חיים מתהפך על משכבו בלילות ושואל: "מה קרה לעתון המחתרתי הקטן שייסדתי, אותו עתון בן דף אחד, בלתי קריא לחלוטין בעל שגיאות כתיב ודפוס, בדיחות בנות טעם וסדרות טעם, שלא היו לו מועדים קבועים ליציאה לאור, אלא רק לפי חשק העורך או כמות החומר שהצטברה?"

ואכן, באמת מה קרה לאותו עתון? התמסדות, זהו, זה מה שהורס כל דבר ספונטני. והפלוסים של אותה התמסדות? כמובן, יש גם מעלות: הדפסה מעולה, הגהה מכובדת, שכפול למעלה מן המקצועי, הופעה סדירה, ומן המאמרים הטובים ביותר שנכתבו אי פעם בקיבוץ זה.

במקום שנוצר וואקום, חל תהליך של תפיסת מקום הוואקום. והנה, ראה זה פלא. "דברי" הנחמד שלנו, הממוסד והמכובד, נראה כי עומד לתפוס את השטח הריק: הוא נראה חורב בלוע ומהוה, מספר עמודיו שואף לכמות הנכבדה של 1 (לא כולל את השער כמובן), ההדפסה צפופה ולא קריאה, משהו דפוק עם השכפול, לא בטוח בדיוק מתי עשו הגהה לאחרונה, ישיבת מערכת היתה בערך לפני שנה, והמדורים המוצלחים ביותר הם ימי הולדת והודעות. (יש לעכל את כל הנאמר לעיל עם קורטוב של מלח, כמו שאומרים הבריטים).

ישנה בעיה אחת בלבד והיא ש"דברי הכפר" יוצא באופן קבוע אחת לשבוע (יאללה חרוז), וכנראה יש לעשות משהו דחוף בנדון לתיקון המעוות.

יש לציין שגם "כל סוטה" וגם "דברי" נדפסים בידי אותה המדפיסה ומשוכפלים באותה מכונת שכפול. כנראה שפלאי חוקי הפיסקה הם נפלאים מבינתו של בן-אנוש פשוט.

המשך.... שלא במדור מה - נשמע ?

ושוב כלבים

אור לערב יום ג', בדרך לבית הורי, החליט בני הפעוט למלא את חיתולו ב... בקיצור למלא את חיתולו. לשם נוחיות טוסיקו ונוחיות אפי החלפתי את מה שהיה צריך להחליף ואת החיתול המלא הנחתי בתחתית עגלתו עטוף בשקית ניילון למען לא תופרע מנוחת השכנים ושלוות העוברים במדרכות.

שתיתי קפה בבית הורי ויצאתי לרגע החוצה. הדשאים הוריקו, הממטרות של אדי השפריצו, העגלה עמדה במקומה, אך... עוד ושבד !! שקית הניילון נמצאה קרועה על הדשא והחיתול נעלם כלא היה עם כל המלאות שבו.

מיד עלה בדעתי שמעשה גזלה כזה רק כלב יכול היה לבצע וקיוויתי בחוזקה בסתר לבבי כי כל הכלבים קשורים ואין בכוונתם לבקר את החופה באמפל.

מי שכלבו הביא לו מתנה יפה הביתה או שבא בלי המתנה, אלא רק ריחותיה שידע, סתם, שידע.

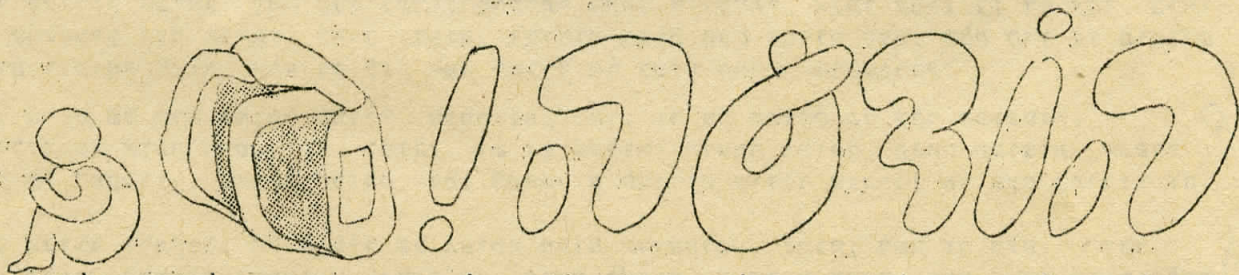
אין לא להיות סופר מצליח

אריק - קלקלת ! תוך שבוע אחד הרסת במחיריך את הסיפור המקסים "מעבר לגבול" והתפתית לענות על כל אותן השאלות שעלו במוחות הקוראים הנאמנים ולפרש סיפור המדבר בעד עצמו. שישאלו, שיתהו, שיתלבטו להם כל אלה, וכי לשם מה קיים סיפור אם לא לעורר שאלות?

השיטה היא שלאחר חודשיים של וויכוחים ותהיות, בעל-פה ומעל דפי העלון, רצוי לארגן ראיין מבוים בו אתה מצהיר שכלהכוונות שיוחסן לך הן פרי דמיונם של הקוראים בלבד, ואילו אתה סתם כתבת סיפור שעלה לך בראש וסח"כ רק רצית לחזור הביתה בשלום. ומכאן-הדרך לתהילה מובטחת.

דמיינה, המציאה, הגזימה

ודרכה על יבלות, צי לה.

התמלילים שילדינו בגיל הגן ובגיל ביה"ס היסודי קבלו השנה מיועדים לצורך הבלעד של סחיבת בגדים הביתה והחזרתם לבית הילדים. אין הם רכוש הפרטי של כל ילד ומשפחתו, ואם אבא או אמא, אח או אחות, חסר להם תיק בבית כדי לצאת לנופש או לקיטנה, אנא - אל תקחו את התמליל המצויץ לעיל. התמליל צריך להחזיק מעמד עד הזמן בו הילד יוצא מבית ההורים לבית נעוררים.

בתודה ובברכה

ו. גיל הרך, ו. ביה"ס.

מלאכות תמידיות ופריצות

שדער ראשון חשבון. אז לא הכנתי שעורים - איזה פחד !!

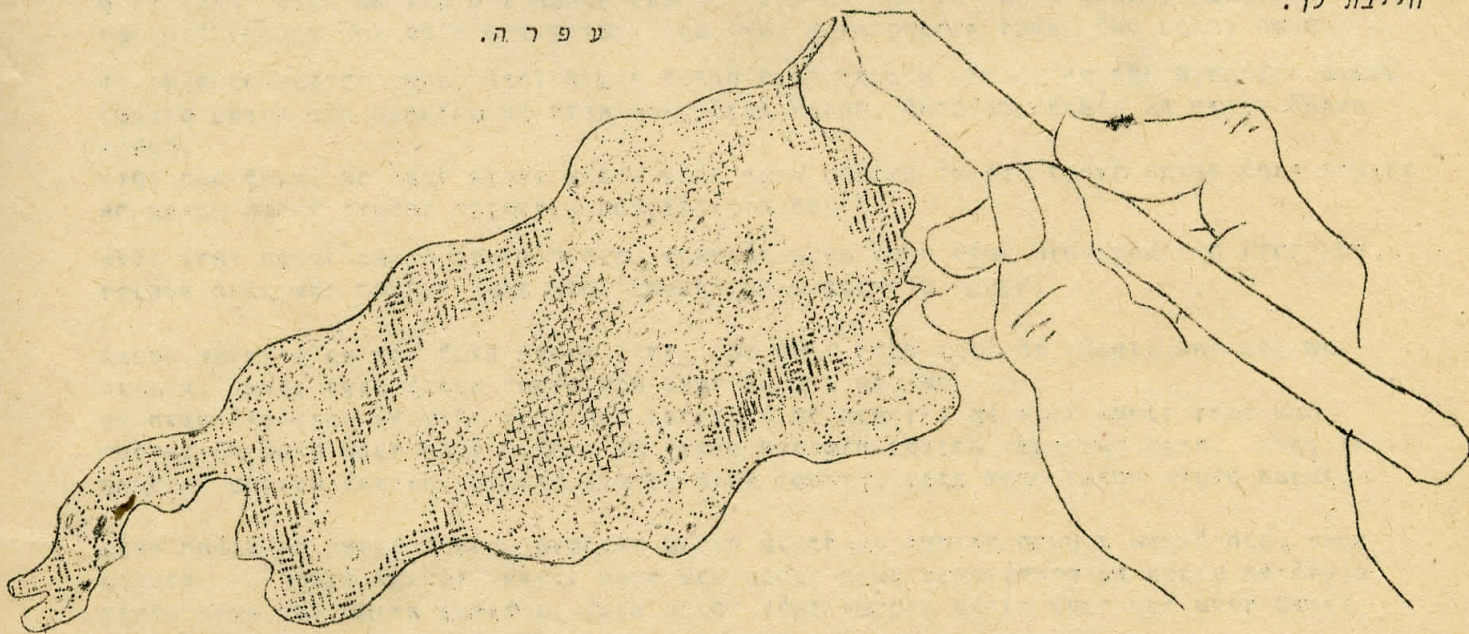
אצלך לילה - היה בטוח, לא היה כעס ולא היה פחד. לא היתה בושה של כשלון - או תשובה לא נכונה, אצלך לכל אחד היתה תקוה, לכל אחד היה מקום. וכל אחד היה יוצר. והשיעורים תמיד עברו מהר מדי.

אני זוכרת שראיתי את הציורים שלך והתחלתי להעריץ אותך - איזה יופי ואיזו שלמות - ועדינות. הפכת להיות איזו דמות אגדתית.

תמיד אמרת לי שגם אני אוכל יום אחד לקחת עפרון ולעשות דברים יפים. ואני האמנתי כי אמרת את זה כל כך פשוט וכל כך אמיתי.

השעות במחיצתך היו תמיד מרתקות, שעות של שמחה ואושר. השמחה שלך שידעה תמיד להתגבר על העצב והכאב. והאושר שביצירה.

ובאמת היום כשאני מחזיקה את העפרון ויוצאים דברים יפים - אני יודעת שהרבה מזה אני חייבת לך.

שטור מתוך

ראו אותו מסתובב בין הקברים בחלקה הצבאית של בית הקברות של המשק כשהלכו הביתה מחדר-האוכל. גבר שפוף, לבוש בחולצה לבנה, מכנסי חאקי ארוכים וכובע טמבל מן הסוג שלא ראו כבר לפחות עשר שנים. העובדה שהאיש לא נראה מוכר להם עוררה את סקרנותם והם עשו את דרכם בשקט בין האורנים שהצלו על השבילים שחיבר בין הישוב לבין מקום מנוחתם האחרון של מייסדיו, בניהם ובני בניהם, ועמדו ליד הגדר שהקיפה את בית הקברות.

צהרי יום שבת קיצי כשכל הסביבה מנמנמת ורק שלוש דמויות אנושיות מתעלמות מחום השמש הלוהטת ונוטלות חלק בטקס מאולתר בבית העלמין. האיש השפוף, שבע שנים, הלך בין המצבות האחידות מלטף את האבנים הפשוטות ומדבר בשקט עצוב, לא משפטים שלמים, אלא קטעי צער שנקרעו מתוך הלב הזקן.

- "...דני וגדעון, תמיד ביחד... צחי גם אתה... אוי לוליק שלא רצה ללמד ובנימין שלא אהבו אותו כל כך... אתם כאן ואני עוד סוחב את גופי העייף מיום ליום..."
האיש הזקן הפנה את פניו אל השניים כאילו חש בנוכחותם ומירי אמרה בפליאה "רמי, אתה יודע מי זה? זה שאול המחנך! איך הוא הגיע הנה?"

הזקן ניגש אליהם ואמר "שבת שלום חברים צעירים, אל תחשדו בי למרות שאינני איש המקום, באתי להתרועע עם תלמידי-חניכי לשעבר."

אני מקורה שתסלחו לשגיונותיו של אדם זקן שלפי מנהג העולם היה צריך להקדים לעולם האמת את כל אלה שנסה ללמד. לפעמים נראה לו שכל תלמידי-הקדמון אותי..."
רמי חבק את כתפיו של הישיש ואמר בחיבה "לא כולם שאול, יש די הרבה שלימדת חינכת שעוד חיים בסביבה. אותנו בודאי תזכור - מירי ורמי."

הזקן חייך ואמר בנדימה של תהיה: "כמה התבגרתם! מירי, שרק חלמה עלי עולם הבלט ורמי שלא פסק מלומר לה שמכל הבנות המטומטמות בעולם היא המטומטמת ביותר"

מירי צחקה, שלבה את ידה ביד המחנך ואמרה "משום מה רמי זה החליט להמשיך לשגע אותי כל ימי חיי והתחתן אתי לפני שבע שנים". הם יצאו מבית הקברות ופסעו לאט בכוון המשק.

על יד השער הפצירו במחנך הזקן שיבוא לביתם לנחם ולהפגש אחר כך עם כמה מזממהחברה שתמיד נפגשים בשעות סוף הצהריים על הדשא מחוץ לבית לשוחח, להתפלמס, לעשות את סדורי המחרת ולרכל.

הזקן הסס לרגע, אך נזכר בנכדו שהביא אותו לבית הקברות ושרוצה לחזור הביתה לפני שיסגרו את בריכת השחיה ויעלמו "הבחורות הבלונדיניות האלו".

מירי ורמי הביטו באהבה בדמות הכחושה והאצילה שפעם נסתה ללמד אותם הסטוריה ודרך ארץ, ובנסוע הרכב שלו החליטו לשמה אותו בהפתעת מפגש תלמידים לשעבר.

כעבור שבועיים בא רמי לבית המחנך הזקן, בקש ממנו ללבש בגדי חג ולנסוע אתו לפגישה חגיגית. הזקן נענה לבקשה למרות שלא נאמר לו טיב הפגישה.

על הדשא ליד ביתם של מירי ורמי חכה קהל גדול של תלמידיו של שאול המחנך ויחד אתם ילדיהם התוססים שכבר החלו שולחים את ידיהם המנוסות בעוגות ובבקבוקי שתיה. הזקן הלך כסהרורי מקבוצה לקבוצה, מגברים לנשים, שואל ומחייך, מנגב דמעה ומלטף תינוק שמנמן.

בגמר המפגש קם ראובן לנאום, מושבניק מקריח שנמנה עם המחזור הראשון ששאול חנך, ואמר בפשטות: "שאול, יקירנו רצינו שתדע שלא שכחנו אותך וכשמוציאים את אלבום הצילומים רואים אותך כמו שהיית בטיולים, לבוש מכנסי זלמן ומצביע בנבוט לעבר קבר שיך פלוני, אנחנו נזכרים בימים היפים שהיו."
.../...

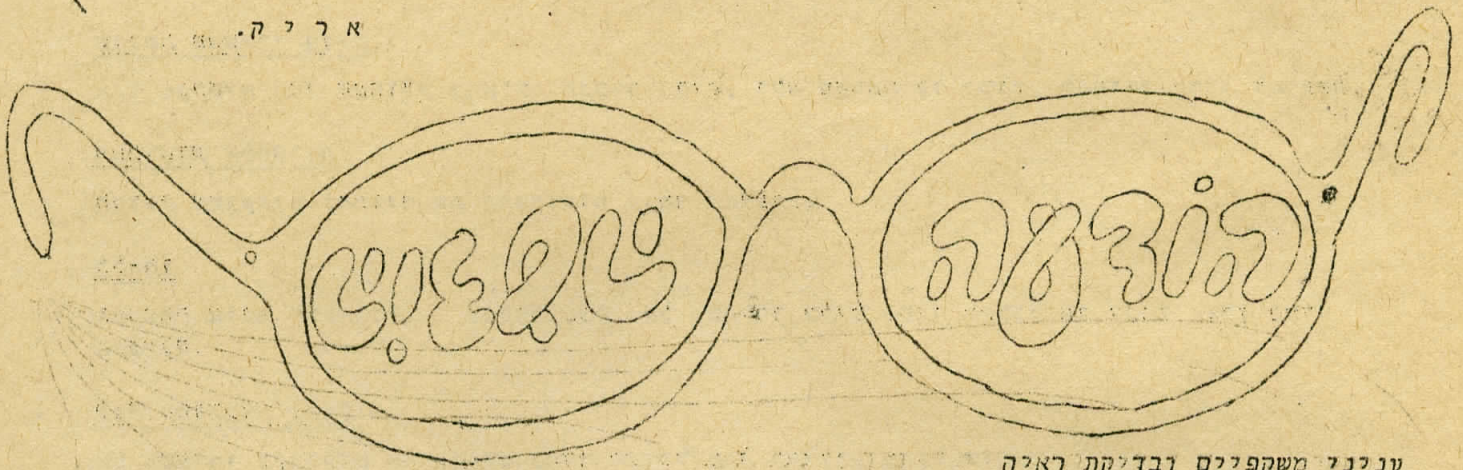
המשך... ש י ע ו ר מ ח נ כ
=====

גם כשצחקנו עליך וחיקינו את המבטא הפולני שלך, אהבנו אותך. גם כשאחדים מאיתנו, ואני ביניהם, חטפנו טיטרת לחי על דבר שאסור שיאמר, הערצנו אותך. וגם כשרכלנו עליך שאתה משתגע אחרי כל בנות המחזור ידענו מה שאנחנו חבים לך. רצינו לומר לך תודה".

כשרמי הסיע את הזקן הביתה אמר המחנך לתלמידו "רמי אני רוצה להודות לך על שני דברים: על היום הנפלא שלא ציפיתי לו ועל סילוק הדבוק שלא הרפה ממני זה שנים רבות. חשבתי שכל תלמידי נהרגו במלחמות ישראל ושאיני נשאר לבד בעולם. והנה אני רואה קהל עצום של גברים ונשים וילדים שממשיכים..."

כעבור חודשיים נפטר הזקן ובתו הבכורה שטפלה. בו בלמיו האחרונים ספרה לתלמידיו שלשעבר שבאו לנחמה ביום קבורתו, שימיו האחרונים היו ימי שקט ורגיעה כלאחר סערה ושבלילה האחרון פקח את עיניו פתאום ואמר: "צריכים להתכונן לשיעור מחנך..."

א ר י ק.

עניי משקפיים ובדיקת ראייה

בהתאם להודעתי מלפני שבועיים, ביקור האופטמטריסט נקבע לתאריך 27.8.82 (יום ששי הבא). היות ורשימת המעוניינים גדולה מדי לביקור אחד ישנם חברים שלא יכולתי להזמין לביקור זה - והם ירשמו ב"רזרבה" ובמידה ויהיו ביטולים יקבלו הזמנה.

השבוע אחלק בתאי הדואר אישור לבדיקה + שעת התור. על לוח המודעות ליד המזכירות אתלה את רשימת החברים ושעת התור, וחברים המעוניינים יכולים להחליף בינם לבין עצמם את שעת התור. חברים שאינם יכולים להגיע בכלל בתאריך זה, מתבקשים להודיע לי על כך בהקדם כדי לא לבזבז תדריק.

הבדיקות תתנהלנה בחדר פיזיותרפיה - ברשות האדיבה של יגימה.

כמו כן יקבל האופטמטריסט פניות לבדיקות ראייה לרשגון נהיגה, בעיות של תיקוני משקפיים ושאלות.

ג'יין פ'.

בזמן הקרוב רות נ' תתחיל שוב את ההוג' שלה "זוז" ("Move") וחברים מוזמנים להרשם על לוח המודעות אם ברצונם להשתתף.

מ א ר ד מומלץ / ע ד נ ה.

ברית אבות

בעניני הבריות

שמואל - מרכז ו. הבריות, סלים את תפקידו. יניתה לקחה על עצמה את התפקיד עד שיבחר אחרת.
מרכז חדש ע"י האספה.

אחות תורנית

האחות התורנית זקוקה לאופטימיות המצויה בלוחם האיש. האופטימיות של סימנה מחכים לתקן קצתם בשעה שהיא בתורנות היא לא יכולה לשאול את האופניים של שוה מפנס שאלה מלמדת אותה חזק.
ח. ל. ט. ו. א. צ. צ. נבקש מכם לעזור במציאת האופניים.

שלושה מכשירי אדים

אנו מבקשים ממי שמחזיק ברשותו מכשיר אדים, ולא משתמש בו כרגע, להחזיר אותו למרפאה.

תחבושות אלטיות

חברים מתבקשים להחזיר את התחבושות בגמר הטיפול.

כל-בו

המרפאה אינה "כל-בו". בבקשה מכם, אל תשאירו כלים מחדר האוכל או דברי מזון בחדר ההמתנה.

לוח המודעות בחוץ

אל תשאירו בקבוקים או ספלים מחדר האוכל מעל הארון, מפני שזה:

א. לא אסתטי

ב. מסוכן! הם יכולים ליפול.

בתודה על שתוף הפעולה ותהיו בריאים,

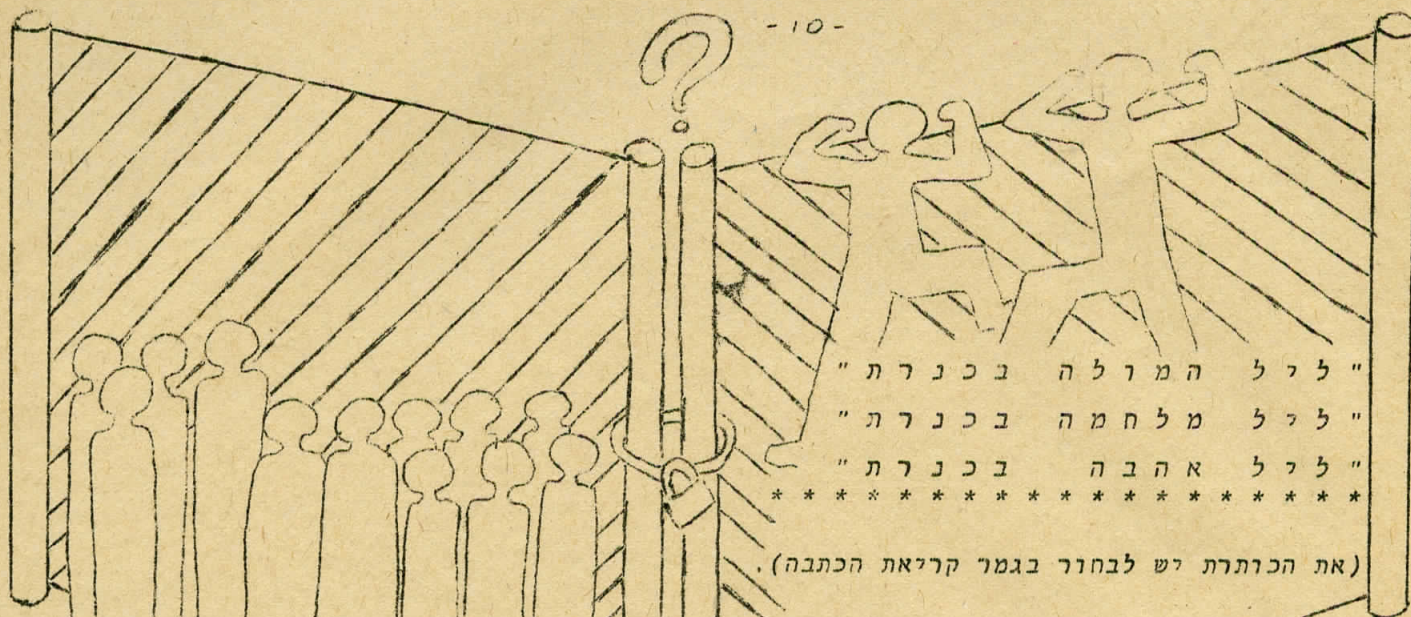
עובדות המרפאה.

מטעם ו. הבריות

אנו מעוניינים לרכז את נושא הטבעונים והצמחונים במסגרת התקציב. לכן, כל הצמחונים והטבעונים מתבקשים לשים פתק בתיבת הדואר של יניתה, מס' 130.

תודה.

הסיפור מתחיל ברעיון מקורי של יציאת כל הכיתה למופע רוק מלהיב של מיטב אמני הארץ.

יוצאים בשיירת רכב אל חוף צמח. נתקלים בפקק-תנועה, אך המוראל גבוה והפקק קצר. הגענו, ועכשיו פילוס דרך בין האנשים ואנחנו בקופה. אבל, איך כרטיסים, אך בסוף הכל מסתדר והכרטיסים ביד ועכשיו קדימה להכנס!

כאן מתחילה החוויה האמיתית: נדחקים אל השער, נדחקים עוד יותר, השער נסגר. מאחור כבר נמצא עם רב וגדול - הנסיגה בלתי אפשרית והכניסה גם היא בלתי אפשרית.

או... השער נפתח שוב! איזה "פרח" מטפס על הקהל (כולל גלעד), רומס את האנשים ונתלה על השער. השער נסגר. צעקות היסטוריות מכל עבר, הפרח נתלה כמו איזה קוף היסטרי ומתחיל לצרוח כמו מניאק מטורף. כמובן שבסוף נכנס פנימה וגם זה היה בכח. הזיעה נוזלת בכל מקום. מעריציו של בגין ושרון דוחפים בכל הכח.

כעבור שתיים של מכות, צרחות, זעזוע ומה לא, אנחנו בפנים, וגם זה בסימן שאלה. חיבוקים ונשיקות בסיסמה "עשינו זאת!"

יאללה - קדימה אל המוסיקה והאורות, עולים אל האמפיתיאטרון, מנסים לראות משהו, אבל יותר מראשים, ואנשים שמחוברים אליהם לא רואים דבר. סוף סוף מישוהו זז. קדימה להדחף! מפה כבר אפשר לראות את כוכבי הרוק משתוללים על הבמה. אל תשאלו אותי מי-הוא-מי, כולם נראים ונשמעים אותו הדבר.

כעבור חצי שעה ריח הזיעה כבר מתחיל להביא סחרחורת והנסיגה הכרחית. רגע - נתן מדווח על מכות בין פרחה אחת לפרחה שניה שהסתכלה איך ההיא ממזמזת את החבר שלה. טוב, נו, כמה מכות אפשר לראות בערב אחד.

יורדים אל הדשא. הגענו. היה פעם דשא, אבל לא נורא. גם גינה היתה פה, גם יציע וגם גדר, הכל בסגנון "היו-היה". עכשיו פחיות הבירה מקשטות את האזור יחד עם מאות החברה.

אחרי שעות עמידה בלי לראות כמעט דבר ובזכות הפסקות החשמל, מישוהו מציע לנסוע הביתה. הרעיון מתקבל די ברצון, שלא להגיד בשמחה. ושוב, פילוס דרך בין האנשים, ואיזה שלושה צ'חצ'חים שהלכו מכות, כולל איזה שוטר אומלל שניסה לעמוד באמצע כתור שופט או משהו כזה.

בקיצור, מי שלא חווה חוויה הזו, לא חווה את מציאות החברה הישראלית מימיו. הדבר שווה בכל מחיר! מומלץ ביותר, אפילו אם הכרטיס עולה - 300 שקל ואתה לא רואה כלום חוץ מהנוער הישראלי במיטבו!

יניב ב"ר, כתת כותרת.

מה דעתכם על חברת נוער במשק?

דו"ח משיבת המזכירות - 15/8/82

ברוך כ'
אירית ב"ח

ג'ו ר'
אסתי נ'
שוש ס'
קרול ב'

נוכחים:

- (1) בקשתם של שוש וגרשי לנסיעה מיוחדת לביקור נכדים בארה"ב.
(בהשתתפות גרשי)
המזכירות קבלה את הבקשה. ברוב קולות הוחלט שהכרטיס ימומן ע"י המשק.
ההצעות למקורות המימון וימי העבודה יובאו ע"י ועדת החברה. הנסיעה תתבצע. במארס 1983.
- (2) שיקום אסירים לשעבר במסגרת המשק (בהשתתפות אריק).
התקיים דיון ראשוני בנושא. הוטל על קרול ב' ואריק לקבל אינפורמציה נוספת.
- (3) עזרה כספית בהוצאות לימודים למרים המאירי (בהשתתפות אוסי).
המזכירות קבלה את ההמלצה של ועדת הבנים להשלים את הוצאות המימון עבור
למודי מכינה של מרים המאירי, המשולמים ע"י הסוכנות.